

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1.3157/16
24.10.2017.године
Н и ш

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Јелене Јовановић председника већа, Ружице Јовановић и Зорице Цветковић, чланова већа у правној ствари тужиље В.Р. из, коју заступа адвокат Драгица Младеновић из, против туженог „Г. С.“ П. за р. и п. ДОО из, чији је пуномоћник адвокат Јелена Цакић из, ради поништаја решења, одлучујући о жалби тужиље изјављене против пресуде Основног суда у Лесковцу 21П1.697/15 од 29.06.2016. године, исправљене решењем истог суда од 01.09.2016.године, у седници већа одржаној дана 24.10.2017 године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Лесковцу 21П1.697/15 од 29.06.2016. године исправљена решењем истог суда од 01.09.2016.године, и списи предмета враћају истом суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље против туженог којим је тражила да се као незаконито поништи решење бр. 379/03/15 од 04.03.2015.године којим је утврђено да је тужиља учинила повреду радне дисциплине, односно повреду радне дужности из чл.23.ст.1.Закона о

спречавању злостављања на раду и чл.25. Правилника о правилима понашања послодавца и запослених у вези са превенцијом и заштитом злостављања на раду, као неоснован.

Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 70.500,00 динара.

Решењем о исправци Основног суда у Лесковцу од 01.09.2016.године исправљена је поука о правном леку у пресуди 21П1.697/15 од 29.06.2016.године, тако што се брише број „ 8 “ а треба да стоји број „ 15 “ , у осталом делу пресуда је остала неизмењена.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавила тужиља побијајући у целости, из свих законских разлога прописаних у одредби чл.373.ЗПП, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи или укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Испитујући побијану пресуду сходно чл.386.ЗПП („Службени гласник РС“,бр 72/11, 55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалба је основана.

Првостепена пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, а дати разлози су нејасни и противречни, што представља недостатак због кога се не може са сигурношћу испитати, чиме је пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се жалбом тужиље основано указује.

Из списка предмета произилази да је тужиља у радном односу код туженог, распоређена на радном месту оператера на линији 750. На наведеном радном месту тужиља је распоређена након враћања на рад. Непосредни претпостављени тужиљи у поступку процеса рада је Д.С.. Иста је дана 19.11.2014.године поднела пријаву

против тужиље након уочене неправилности у раду. Након тога тужени је донео упозорење 21.11.2014.године, да је тужиља учинила повреду радне дисциплине у вези са чл.179. ст.3. тач.1. Закона о раду и чл.85. ст.3. тач.1. Правилника о раду, за дане 18.11.2014.године и 19.11.2014.године. Тужиља је примила наведено упозорење и о истом се изјаснила писаним изјашњењем од 28.11.2014.године. Након тога тужиља је против помоћника пословође Д.С. поднела пријаву а дана 16.01.2015.године поднела је предлог за покретање поступка за заштиту од злостављања на раду и кршењу основних права радника на раду и свакојаким злоупотреба, инсинуација и измишљотина. Поводом предлога тужиље тужени је решењем од 19.01.2015.године предложио посредовање као начин решавања спорног односа сходно законским овлашћењима. Тужени је истим решењем одредио посредника са налогом тужиљи и С.Д. да се у року од 24 часа од пријема решења писмено изјасне да ли су сагласне са избором посредника, на шта су се обе изјасниле да су сагласне са избором посредника. Поводом покренутог поступка посредовања сачињен је записник од 27.01.2015.године о предузетим радњама приликом посредовања. Дана 29.01.2015. године посредник М.М. је донела одлуку којим је обустављен поступак посредовања, јер даљи поступак није оправдан. Тужени је дана 03.02.2015.године донео закључак којим је покренуо дисциплински поступак против запослене Д.С., због непоштовања радне дисциплине, односно повреде радне дужности из чл.85. ст.2. тач.2. Правилника о раду, због постојања основане сумње да је иста извршила злостављање на раду тужиље. Истим закључком образована је дисциплинска комисија и заказана је усмена расправа. Решењем туженог од 12.02.2015.године обустављен је дисциплински поступак против Д.С. јер није доказано да је иста извршила злостављање на раду према тужиљи и да не постоји њена одговорност за непоштовање радне дисциплине, односно повреде радне дужности из чл.85. ст.2. тач.2. Правилника о раду. Пре доношења наведеног решења одржана је расправа на којој је проведен доказни поступак и сачињен записник. Тужени је дана 20.02.2015.године донео закључак којим је покренуо дисциплински поступак против тужиље за утврђивање одговорности за непоштовање радне дисциплине, односно повреде радне дужности из чл.23. ст.1. Закона о спречавању злостављања на раду. Наведеним закључком образована је дисциплинска комисија и истовремено заказана усмена расправа за

дан 23.02.2015.године. Након проведеног поступка решењем туженог од 04.03.2015.године утврђено је да је тужиља учинила повреду радне дисциплине, односно повреду радне дужности из чл.23. ст.1. Закона о спречавању злостављања на раду тако што је злоупотребила право на заштиту од злостављања на раду дана 16.01.2015.године тиме што је поднела послодавацу захтев за заштиту од злостављања на раду против запослене Д.С. иако је била свесна да не постоје основани разлози за покретање поступка за заштиту од злостављања на раду а покренула је тај поступак са циљем да запосленој Д.С.нанесе штету, а себи прибави нематеријалну корист, да се заштити од евентуалног отказа, као последице свог понашања на раду. Суд је у току поступка извео доказ саслушањем сведока П. М., И.Р., Н.С., Д.С., М. М., Д. И., И.Ц., В. Ц. и В.С..

Оценом изведених доказа, првостепени суд налази да је тужбени захтев тужиље за поништај решења бр.379/03/15 од 04.03.2015.године неоснован, јер је тужиља злоупотребила право на заштиту од злостављања на раду у смислу чл.23. ст.1. Закона о спречавању злостављања на раду, с обзиром да иста није доказала постојање злостављања у смислу чл.6. наведеног закона.

Међутим, закључак првостепеног суда за сада се не може прихватити, јер се заснива на непотпуно утврђеном чињеничном стању, с обзиром да је изостало утврђење релевантних чињеница од којих зависи правилна примена материјалног права.

У конкретном случају тужбеним захтевом је тражено да се поништи као незаконито решење туженог којим је утврђено да је тужиља учинила повреду радне дисциплине, односно повреде радне дужности из чл.23.ст.1.Закона о спречавању злостављања на раду и чл.25. Правилника о правилима понашања послодавца и запослених у вези са превенцијом и заштитом злостављања на раду.

Одредбом чл.11. ст.3. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр. 36/2010) прописано је да злоупотребу права на заштиту од злостављања у смислу овог закона, чини запослени који је свестан или је морао

бити свестан да не постоје основани разлози за покретање поступка за заштиту од злостављања, а покрене или иницира покретање тог поступка са циљем да за себе или другог прибави материјалну или нематеријалну корист или да нанесе штету другом лицу.

Одредбом чл.23. ст.1. наведеног закона, прописано је да је послодавац дужан да ако поступак посредовања не успе а постоји основана сумња да је извршено злостављање или је злоупотребљено право на заштиту од злостављања покрене поступак за утврђивање одговорности запосленог за непоштовање радне дисциплине, односно повреду радне дужности у складу са законом.

Ради правилне примене наведених законских одредби првостепени суд је био дужан да утврди потпуно и правилно чињенично стање, што није учињено.

Пре свега, послодавац је у обавези да у решењу о отказу уговора о раду наведе чињенице којима ће поуздано доказати да је запослени учинио повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине.

У овом поступку суд је био дужан да цени законитост оспореног решења, како са процесно правног тако и материјално правног аспекта. Првостепени суд налази да је оспорено решење законито а не утврђује да ли је тужени пре отказа уговора о раду тужилци дао упозорење за постојање разлога за отказ из разлога што је злоупотребила право на заштиту од злостављања на раду, обзиром да јој се ставља на терет повреда радне дужности, односно радне дисциплине, за које отказне разлоге постоји обавеза послодавца да се запосленом уручи упозорење пред отказ уговора о раду.

Осим тога, за оцену основаности тужбеног захтева потребно је да првостепени суд утврди чињенице на околности да ли је тужилца приликом подношења пријаве против пословође Д.С. била свесна да је пословођа није злостављала а да је ипак тај поступак покренула ради заштите од отказа уговора о раду по раније донетом упозорењу, имајући у виду да је послодавац те чињенице

требало да изнесе у оспореном решењу а да их суд цени и утврди од каквог су утицаја на одлуку суда, а првостепена пресуда на ове околности нема разлоге.

Пре одлучивања о тужбеном захтеву суд ће ценити наводе жалбе на околности да тужиљи није отказан уговор о раду за повреде радне дисциплине од 19.11.2014.године иако је за ту повреду добила упозорење.

Имајући у виду изнете примедбе, првостепени суд ће у поновном поступку утврдити потпуно и правилно чињенично стање и правилном применом материјалног права донети нову одлуку за коју ће дати одговарајуће разлоге.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка јер иста зависи од одлуке о главној ствари.

Из изнетих разлога, сходно чл. 391, 392. ст.2. и 401.тач. 3. ЗПП, одлучено је као у изреци овог решења.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, 24.10.2017. године, Гж1.бр.3157/16

Судијски помоћник-записничар,
Горан Драгомански

Председник већа-судија,
Јелена Јовановић

Судија известилац,
Зорица Цветковић